

Rundkørsler eller paa andre Steder, hvor det af færdselsmæssige Grunde maatte være særlig uheldigt.

Stk. 4. Det maa anses for værdifuldt, at Opholdsarealer for flere Grunde forenes til et større samlet Areal, og ved mange Grunde, særlig Hjørnegrunde, vil det være vanskeligt at placere det krævede Opholdsareal inden for Grundens Grænser (jfr. Lovforslaget af 1915 § 70).

Stk. 5. Parkering af Cykler og af Vogne vil i mange Tilfælde nedsætte en Gades Kapacitet i en saadan Grad, at det er nødvendigt, at der skaffes Plads til de Vogne og Cykler, der har Tilknytning til den paagældende Grundes Bebyggelse paa selve Grunden, hvis Fordringerne til Gadearealernes Størrelse ikke yderligere skal sættes op.

Stk. 7. Megen af den bestaaende Bebyggelse har ubebygget Areal i Henhold til Lovens Bestemmelser, men delt ved Hegn, Plankeværker, Skure, Retirader eller paa anden Maade og henliggende i en saadan Tilstand, at det ikke kan udnyttes til de i denne Paragraf opstillede Formaal. Det er derfor fundet nødvendigt at give Regler for, hvorledes det kan omformes for at tilfredsstille de Krav, der maa stilles til ubebyggede Arealer.

ad § 49.

Denne Paragrafs Bestemmelser, forment i Analogi med Gadebestemmelserne i Loven af 1889 § 10 sidste Punktum, er Nydannelser inden for dansk Bygningslovgivning i Overensstemmelse med Lovforslagets Tendens til at regulere Bebyggelsen betragtet som Helhed. I ældre Tider, hvor Bygningers Anbringelse i Forhold til Gader og i Forhold til hverandre skete efter faste Traditioner, kunde saadanne Regler maaske undværes. Men, naar der som nu, hvor ikke særlig Regulering finder Sted, kan komme den mest forskelligartede Bebyggelse inden for samme Karré, er det nødvendigt at sikre den ene Grund mod at blive forringet i Værdi ved Bebyggelse af andre Grunde. Efter gældende Lov vil man ikke kunne hindre, at en Grund berøves Lys og Luft, ved at der i Naboskel opføres Bygninger med Bagmure til maksimal Højde. Men hvis man skal sikre, at en Grund ikke ved Bebyggelse af Nabogrunde kan faa forringede Lysforhold, vil det være i Grundejerns Interesse, at der gennem en Fællesplanlægning sikres dem Mulighed for en videre Udnyttelse af Grunden, uden at de risikerer en forringende Nabobebyggelse. I Sverige har det offentlige i Henhold til Byggnadsstadgan af 20. November 1931 Ret og Pligt til i Forvejen at bestemme for hver Grund, hvor der maa bygges og til hvilke Højder. Man har ment det mere passende for danske Forhold kun at fastslaa, at der skal foreligge en af Magistraten godkendt Plan for Bebyggelsens Placering, før Bebyggelsen kan tillades, og en saadan Plan kan altsaa godt være udarbejdet ved de byggende og behøver først at foreligge, naar Byggetilladelsen skal gives. Denne Paragraf skulde ikke give Magistraten nogen Beføjelse til at hindre en rimelig Udnyttelse af Grunde, men kun til at samstemme Bebyggelsen. Det maa i hvert enkelt Tilfælde blive en Projekteringsopgave, og Bedømmelsen af Løsningen maa hvile paa et sagligt Skøn, hvorfor Magistratens Bedømmelse i saa Henseende ikke kan tænkes gjort til Genstand for Retsafgørelse, men dog maa kunne indankes til Indenrigsministeriet.

ad § 50.

I Stedet for den gældende Lovs Bestemmelser om Bygningshøjder, der forudsætter visse Former af Bygninger med Bjælkelag, Gesimser og Tage, har man i Lighed med Bestemmelserne i Lovforslaget af 1915 søgt at fastslaa de Højdebegrænsninger, som Bebyggelsen maa holdes indenfor. Gennem Formuleringen af Stk. 2 har man ganske undgaaet den gamle Lovs Begreb „Bygningshøjde“ og ogsaa Lovforslaget af 1915's Højdegrænseplaner, der er vanskelige at arbejde med ved krumme Byggelinier, og har dog paa en en-